

Lőrinczy Géza főgimnáziumi tanár sirjánál.¹

Még érzem a baráti kéznek meleg, gyöngéd szorítását... Mintha még hallanám az ajkáról csendesen elhangzó baráti szót, szellemes élcélődést.

Mintha látnám még a vizsgálzó ifjunak felderülő arcát, amint tanárja rávezető kérdéseiből megvilágosodik előtte a feladat; vagy amint felgördül a függöny s ott áll az ifjuság dalkara mozdulatlan rendben várakozva a vezető intését s aztán felhangzik a dal s most zugó akkordokban, majd lágyan elhaló összhangban, de mindig mintha egyetlen torokból áradna a dal a karmester szabályos ütemezésére...

Pedig a karmesteri pálca már kiesett kezéből s az agy sejtjei sem kombinálják a feladatot, Lőrinczy Géza kartársunk megszűnt élni...

Egyénisége azonban csodálatosan éles körvonaláiban tűnik előnkbe: jellegzetes alakja, jelleme felejthetetlenül vésődött bele lelkünkbe. Minden munkáján rajta volt szakmájának, a mennyiség-tannak pontossága, a papírra vetett egyetlen betűjén épen úgy, mint az elkészített földmérési rajzainak vonalain a geometria precizitása. S abban volt a legnagyobb művész, hogy e csodás sajátosságát beletudta nevelni tanítványaiba s a számtan rideg és elvont igazságait bámulatos szemléltető erejével a tanítványok előtt kézzel fogható valósággá tette; magyarázatai tiszták és világosak voltak, példái a gyakorlati életből valók. A tanítás igazi művésze volt.

Gyakran emlegette a kolozsvári kollégium egykori nagynevű matematikus-igazgatóját, akinek tanítványa volt s akinek módszerét és fegyelmező képességét annyira magáévá tette. Fegyelmező ereje

¹ I. G. Ducai unitárius főgimnáziumunk kiváló számtan-fizika tanára Lőrinczy Géza egyházi tanácsos 1935 szeptember 1-én hunyt el 52 éves korában. A székely unitárius ifjuságnak 29 éven át volt derék nevelője s éveken keresztül az ifjusági dalárdának kitűnő, lelkes vezetője. Gyógyíthatatlan szivbaja élte derekán döntötte sirba. Halála pótolhatatlan veszteség intézetek s egyházának.

Lőrinczy Géza főgimnáziumi tanár sirjánál.

bámulatos volt. Ez tette őt hivatott karmesterré is, aki oly gyönyörködtető dalokat zendített fel az ifjuság ajkán. S ime, milyen fájó érzés; még az sem adatott meg, hogy sirjánál az ifjuság dalkara énekel vegyen végbucsut tőle.

Drága Géza barátunk! Csak szeretett családot lehet nagyobb vesztes, mint iskolánk. Emléked felejthetetlen, mint barátnak, tanárkollegának egyaránt. Szép dolgozó szobád, szertárad gazdátlanul állanak, munkaerőd pótolni nem tudjuk. Szívünk elszorul a bucsuzás pillanatában... Minket még vár az élet, e szenvedésekkel és küzdelmekkel telt élet. Téged földi gondok már nem gyötörnek, távozol ama boldogabb hazába! Drága Géza barátunk! Pihenésed legyen csendes, álmod zavartalan! Isten veled, Isten velünk! Ámen.

Boros Jenő,
igazgató.